

Кириченко В. В., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
м. Харків, Україна
Науковий керівник: Твердохліб Е. В., к.ю.н., доцент

ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ ТЕЛЕМЕДИЧНИХ ПОСЛУГ У США

Ефективне використання сучасних медичних знань, враховуючи їх складність, є актуальною проблемою в глобальному масштабі. На сьогодні в медицині широко використовуються досягнення електронної техніки (комп'ютерні томографи, ЕКГ, ЕЕГ, УЗД і інші апарати, обладнання для малоінвазивної хірургії тощо).

В США немає єдиного закону для віх штатів стосовно впровадження телемедичних послуг. У кожному штаті встановлюються відповідні норми. Так, у штаті Коннектикут під телемедициною розуміється використання інтерактивних аудіо- та відеотехнологій, а також електронний обмін інформацією при наданні медичної допомоги, консультуванні та постановці діагнозу [1].

Закон про телемедицину штату Міннесота вказує, що телемедицина - це надання медичних послуг у режимі реального часу з використанням способів двосторонніх аудіо- та відео-комунікацій, що забезпечують можливість оцінки стану здоров'я пацієнта, постановки діагнозу, проведення консультації, лікування, навчання, контролю за наданням медичного догляду [2].

Каліфорнійське законодавство встановлює, що телемедицина суть режим надання медичної допомоги із застосуванням інформаційних та комунікаційних технологій з метою встановлення діагнозу, консультування, лікування, навчання, медичного догляду та контролю за самостійним лікуванням пацієнта [3, с. 65], [4], [5], [6].

В Україні, відповідно до статті 3 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» визначає поняття «телемедицина» як комплекс дій, технологій та заходів, що застосовуються під час надання медичної допомоги [1]. Чинне законодавство не закріплює види телемедицини. Поділ телемедицини на телемедичну консультацію, телемоніторинг, телеметрію, домашнє консультування здійснювався відповідно до наказу Міністерства охорони здоров'я України «Про впровадження телемедицини в закладах охорони здоров'я» № 261 від 26.03.2010 року, який, однак, втратив чинність 22.12.2015 року та може становити лише науковий інтерес [3].

Україна може уникнути такого. І тому потрібно всеосяжне

врегулювання відносин, які виникають під час надання медичної допомоги із застосуванням телемедичних технологій, на державному рівні. Вважаємо, що потрібно ухвалити відповідне законодавство [7].

Так, стаття 3 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» визначає поняття «телемедицина» як комплекс дій, технологій та заходів, що застосовуються під час надання медичної допомоги [8]. Чинне законодавство не закріплює види телемедицини. Поділ телемедицини на телемедичну консультацію, телемоніторинг, телеметрію, домашнє консультування здійснювався відповідно до наказу Міністерства охорони здоров'я України «Про впровадження телемедицини в закладах охорони здоров'я» № 261 від 26.03.2010 року, який, однак, втратив чинність 22.12.2015 року та може становити лише науковий інтерес [9]. У статті 35-6 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» (у редакції закону від 14.11.2017 року), до вищенаведеного переліку додано також телемедичний консилиум та виконання медичних маніпуляцій та операцій.

Враховуючи вдалий досвід США, необхідно встановити можливість встановлення діагнозу без проведення очної консультації [8]. Телемедицина має чисельні переваги для пацієнтів, постачальників відповідних послуг і для економіки в цілому. Попит на телемедичні послуги стабільно зростає як з боку пацієнтів, так і медиків.

Література

1. Maryland Code. URL: <https://law.justia.com/codes/maryland/2017/health-general/title-15/subtitle-1/section-15-105.2/> (дата звернення: 11.04.2023).
2. Mississippi Code. URL: <https://law.justia.com/codes/mississippi/2019/title-83/chapter-9/coverage-fortelemedicine-services/section-83-9-351/> (дата звернення: 11.04.2023).
3. California Business and Professions Code. URL: <https://law.justia.com/codes/california/2020/code-bpc/division-2/chapter-5/article-12/section-2290-5/> (дата звернення: 11.04.2023).
4. Minnesota Statutes. URL: <https://www.revisor.mn.gov/statutes/cite/62A.673> (дата звернення: 11.04.2023).
5. Taylor P. A survey of research in telemedicine. J. Telemed. Telecare. 1998. Vol. 4. P. 63–71.
6. Ковальчук Л. Я., Марценюк В. П. Телемедицина в Україні: сучасність та перспективи розвитку. Інформаційна підтримка охорони здоров'я, біомедичних досліджень та освіти. Львів: Ліга-Прес, 2002. С. 15–18.
7. Rygh E. M., Hjordahl P. Continuous and integrated health care services in rural areas: A literature study. Rural Remote Health. 2007. Vol. 7. P. 766–781.
8. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (дата звернення: 11.04.2023).

9. Про впровадження телемедицини в закладах охорони здоров'я: Наказ Міністерства охорони здоров'я України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0261282-10#Text> (дата звернення: 11.04.2023).

УДК 347.635(043.2)

Кириченко Т. С., к.ю.н., доцент,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
м. Харків, Україна

ДО ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОГО ЗАХИСТУ ПРАВ ДІТЕЙ

Одним із головних чинників, які повинні бути у пріоритеті державної політики як на національному, так і на регіональному рівні, є захист прав дитини, забезпечення її безпеки та добробуту. Найкращим середовищем гармонійного і безпечного розвитку та виховання дитини є сім'я. У випадку, якщо батьки або життєві обставини родини становлять загрозу для життя та розвитку дитини, представляти та захищати її інтереси мають державні органи.

Чинні та обов'язкові для України конвенції Ради Європи про права дітей та підлітків – це: Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 р. (ETS № 005), що набрала чинності для України 11 вересня 1997 р. [1] і відповідні протоколи до неї; Європейська конвенція про правовий статус дітей, народжених поза шлюбом, від 15 жовтня 1975 р. (ETS № 085), що набрала чинності для України 27 червня 2009 р. [2]; Європейська конвенція про визнання та виконання рішень стосовно опіки над дітьми та про поновлення опіки над дітьми від 20 травня 1980 р. (ETS № 105), що набрала чинності для України 1 листопада 2008 р. [3]; Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню від 26 листопада 1987 р. (ETS № 126), що набрала чинності для України 1 вересня 1997 р. [4] та багато інших.

Оскільки Україна наразі не є членом Європейського Союзу (далі – ЄС), усі доречні правові акти ЄС, у тому числі щодо захисту прав дітей та підлітків, Україна може застосовувати лише як норми, адаптовані у своєму національному законодавстві, на підставі Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, що затверджена Законом України від 18 березня 2004 р. № 1629-IV.

Основним документом про права дитини, є Конвенція ООН, яка визначає правові стандарти у сфері захисту прав дитини, вона була ратифікована Україною ще 27 лютого 1991 року і набула чинності